

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Tos/71/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513010078
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1513010078.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Richarda Molnára, v trestnej veci odsúdeného A. N., pre pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. a iné, o sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 5Nt/3/2013 zo dňa 10. 04. 2013, na neverejnom zasadnutí dňa 18. 07. 2013, takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. z r u š u j e sa napadnuté uznesenie v celom rozsahu.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. sa návrh A. N., nar. XX. XX. XXXX v N. M., trvale bytom R., H. 6, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/38/2011, ako nedôvodný z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením sp. zn. 5Nt/3/2013 zo dňa 10. 04. 2013 rozhodol Okresný súd Bratislava V tak, že podľa § 394 ods. 1 Tr. por. povolil obnovu konania v trestnej veci odsúdeného A. N., nar. XX. XX. XXXX/XXXX v N. E., trvale bytom R., H. 6, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Želiezovce, ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 03. 07. 2012, sp. zn. 2T/ 38/11 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava zo dňa 04. 10. 2012, sp. zn. 4To/103/12, pre pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

1. dňa 10.10.2010 v čase asi o 01,30 hodine v objekte bývalej vodárne na L. ulici v R. vtrhol so sekerou v ruke od miestnosti, ktorú býva poškodený W. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. č. XX, R., spoločne so H. L. a na poškodeného W. C. začal kričať, že je úchyl, že chodí šmírovať jeho ženu, že pod jej oknom onanuje, pričom sa na neho zahnal sekerou a naznačil seknutie a taktiež kričal na neho, že ak nedá pokoj jeho žene, tak ho zabije,

2. dňa 11.10.2010 asi v čase o 01,30 hodine obvinený A. N. opäť vtrhol do miestnosti obývanej poškodeným W. C. a H. L., pričom od poškodeného W. C. žiadal, aby mu priniesol 20,- Eur do rána od desiatej hodiny, ako odškodné za to, že nepomohol jeho družke, inak ho zabije,

3. dňa 12.10.2010 v čase okolo 10,15 hodine vtrhol do tej istej miestnosti obvinený A. N., pričom sa poškodeného W. C. pýtal, že kde sú peniaze, že je už štvrt' na jedenásť a keď sa ho poškodený spýtal, že prečo vydiera práve jeho, obvinený A. N. mu povedal, že každú hodinu, čo sa s platbou omešká, sa bude suma stupňovať a bude pýtať stále väčšiu sumu, ktorú mu bude musieť odovzdať, lebo inak mu rozjebe izbu i jeho,

a to v prospech odsúdeného A. N..

Podľa § 400 ods. 1 Tr. por., súd prvého stupňa zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 03.07.2012 sp. zn. 2T 38/11 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 04.10.2012, sp. zn. 4To 103/12 vo výroku o treste.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že konanie o povolenie obnovy konania sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, v tomto konkrétnom prípade nové rozhodnutie o treste. Svoje rozhodnutie okresný súd právne oprel o ustanovenia Ústavy SR (čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, čl. 49 Ústavy SR, čl. 50 ods. 6 Ústavy SR), Trestného zákona (§ 2 ods. 1 Tr. zák.), Trestného poriadku (§ 394 ods. 1 Tr. por., § 400 ods. 1 Tr. por.), zákona o organizácii Ústavného súdu SR (§ 41b ods. 1 zákona) a Nálezu Ústavného súdu SR (Nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 zo dňa 28. 11. 2012). V kontexte týchto ustanovení poukázal na to, že súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery je v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. povinný prihliadnuť najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy. Opierajúc sa o nález Ústavného súdu SR skonštatoval, že ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., ktoré bolo aplikované pri ukladaní trestu u A. N., bolo použité v znení, ktoré bolo týmto nálezom označené za protiústavné, nakoľko nebola rešpektovaná požiadavka primeranosti trestu, pretože toto ustanovenie neumožňovalo súdu, aby bol obžalovanému uložený trest primeraný trestnému činu, za ktorý mu bol ukladaný. Toto ustanovenie za bodkočiarkou (súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody) neumožňovalo dostatočnú individualizáciu trestu a spôsobilo okrem iného výraznú disproporciu medzi trestaním viacčinného súbehu a recidívy. Nezakotvovalo možnosť, ale povinnosť súdu v prípade zbíhajúcich sa trestných činov zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu a zároveň uložiť páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Okresný súd uzatvoril, že rovnako podstatnou skutočnosťou v predmetnom konaní je fakt, že súd vo veci rozhodol o treste A. N. aplikujúc ustanovenie Trestného zákona v znení, ktoré neskôr stratilo účinnosť na základe nálezu Ústavného súdu SR, pričom tento rozsudok doposiaľ nebol vykonaný (odsúdený vykonáva takto uložený nepodmienečný trest odňatia slobody), pričom strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku i Ústavy SR.

Toto rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko prokurátor okresnej prokuratúry podal proti nemu sťažnosť do zápisnice súdu ihneď po jeho vyhlásení. Svoju sťažnosť prokurátor okresnej prokuratúry bližšie písomne odôvodnil, pričom argumentoval, že i keď prvostupňový súd formálne poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia na § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, tak sa dostatočne nezamerail práve na hodnotenie skutočností, ktoré by odôvodnili iné rozhodnutie o treste a pre ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatela, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Okresný súd teda v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezahodnotil, ktoré sú to tie konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie. Súd prvého stupňa sa nezaoberal hodnotením poľahčujúcich okolností, príťažujúcich okolností, hodnotením pomerov páchatela, jeho trestnou minulosťou, napr. i tým, či sa nedopustil opätovného spáchania zločinu. Má za to, že súd prvého stupňa rozhodol o povolení obnovy konania tak, že ju povolil poukazujúc len formálne na príslušné zákonné ustanovenia, ktoré sa na obnovu konania vzťahujú. Uviedol, že nie je možné povoliť obnovu konania len pri konštatovaní zmeny časti zákona, napriek neexistencii skutočných dôvodov, ktoré by mali vplyv na zmenu výšky trestu u odsúdeného. Poukázal, že v pôvodnom konaní nebola nájdená žiadna poľahčujúca okolnosť a boli ustálené dve príťažujúce okolnosti. To znamená, že pri súčasnej trestnej sadzbe, 2 roky až 8 rokov, by sa mu zvyšovala dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, teda by sa trest ukladal v sadzbe 4 roky až 8 rokov. V tejto súvislosti dal sťažnostnému súdu do pozornosti, že odsúdený svojim konaním spáchal opätovne zločin a teda zvyšovala by sa u neho dolná hranica trestnej sadzby o polovicu a teda by sa mu za spáchaný zločin ukladal trest odňatia slobody v trestnej sadzbe od 5 rokov do 8 rokov. Z toho vyplýva, že pri novom prejednaní veci by mu súd musel uložiť trest odňatia slobody najmenej 5 rokov, ktorý trest mu v pôvodnom konaní i uložil. Svoju sťažnosť uzatvoril tým, že krajskému súdu navrhol, aby postupom podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Odsúdený nevyužil svoje právo a k podanej sťažnosti prokurátora okresnej prokuratúry sa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave na podklade sťažnosti prokurátora okresnej prokuratúry preskúmal podľa § 192 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, pričom dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora okresnej prokuratúry je dôvodná.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchanými dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu, súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody; súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody.

Podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie, rozhodne vo veci sám.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchateľa, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchateľa, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/38/2011 zo dňa 03. 07. 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/103/2012 zo dňa 04. 10. 2012 bol odsúdený A. N. uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. za čo mu bol uložený podľa § 189 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 7 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Nálezom ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 zo dňa 28. 11. 2012 bol vyslovený nesúlad § 41 ods. 2 Tr. zák. v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Dňa 06. 02. 2013 podal odsúdený A. N. návrh na povolenie obnovy konania, doplneného dňa 08. 04. 2013, v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 2T/12/2010, v ktorom v podstate poukázal na skutočnosť, že žiada zmenu uloženého trestu, ktorý mu bol uložený v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. ako úhrnný asperovaný trest. Argumentoval pritom nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 28. 11. 2012, ktorý vyslovil, že slová v texte § 41 ods. 2 Tr. zák. za bodkočiarkou nie sú v súlade s Ústavou SR a dňom vyhlásenia nálezu strácajú účinnosť

Primárne je nevyhnutné uviesť, že všeobecné základné podmienky prípustnosti návrhu na obnovu trestného konania upravuje § 394 Tr. por. Základným východiskom odôvodňujúcim podania návrhu na obnovu konania je skutočnosť, že mu bol v zmysle rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/38/2011 zo dňa 03. 07. 2012 v spojení aj s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/103/2012 zo dňa 04. 10. 2012 uložený trest za použitia asperačnej zásady (zásady zostrenia), ktorá bola v čase vydania rozsudku upravená v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. nasledovne: Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva, alebo viac trestných činov, z ktorého aspoň jeden je zločinom spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestný o jednu tretinu; súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody.

V dôsledku použitia asperačnej zásady, bola trestná sadzba za zločin podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. (najprísnejšie trestný) upravená z pôvodnej sadzby 2 roky roky až 6 rokov, na trest odňatia slobody 5 rokov až 8 rokov a to za použitia § 38 ods. 7 Tr. zák., pričom súd považoval uloženie trestu v jeho prípade v dolnej hranici (5 rokov) za dostatočný a primeraný k súbehu trestných činov, spáchaných jeho

sobou, akcentujúc zároveň otázku spravodlivého potrestania páchatel'a na základe zákona (§ 1 Tr. por.) za súčasného prihladenia § 34 ods. 4 Tr. zák.

Podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 Ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Práve citované ustanovenie v predchádzajúcom odseku určuje zákonné limity na postup súdov v prípade, ak v trestnom konaní po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku súdu prvého stupňa vyhláseného na základe časti ustanovenia Trestného zákona, o ktorom neskôr vysloví Ústavný súd SR, že nie je v súlade s Ústavou SR. V prípade, ak takáto situácia nastane, zakladá to oprávnenie a dôvod na podanie návrhu na povolenie obnovy konania v trestnom konaní podľa Trestného poriadku. V tomto kontexte potom treba uviesť, že vo veciach, v ktorých bol podaný návrh na obnovu konania opierajúci sa o nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 106/2011 z 28.11.2012 a § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov súd skúma splnenie zákonných podmienok obnovy konania uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por., t. j. či vzhľadom na nález ústavného súdu (ktorý je novou skutočnosťou súdu skôr neznámou) by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu. Len v prípade splnenia uvedených zákonných podmienok súd povolí obnovu konania v danej veci iba vo výroku o treste a zároveň zruší v dotknutých rozhodnutiach výrok o treste (§ 400 ods. 1 Tr. por.).

Vyššie naznačenými úvahami sa prvostupňový súd neriadil a len paušálne, bez ďalšieho, povolil návrh na obnovu konania v prospech odsúdeného argumentujúc v podstate len splnením formálnych podmienok, ktorými je nová skutočnosť súdu skôr neznáma. Súd prvého stupňa sa však dôsledne nevysporiadal s materiálnou podmienkou a to, či táto nová skutočnosť by mohla mať vplyv na pôvodne uložený trest v tom smere, že bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a.

Správne teda poukázal prokurátor okresnej prokuratúry, že prvostupňový súd sa nezameral na hodnotenie skutočností, ktoré by odôvodnili iné rozhodnutie o treste a pre ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Sťažnostný súd považuje za nevyhnutné uviesť, že mimoriadny opravný prostriedok, obnova konania, nemôže byť len „štatistickým“ ustanovením, neumožňujúcim všeobecnému súdu možnosť žiadnych úvah o primeranosti trestu. Ustanovenie § 394 Tr. por. je ustanovením *lex specialis* k § 41b zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Z mimoriadneho opravného prostriedku, obnovy konania, sa nemôže stať formálne konanie len s jedným výsledkom a to povolenie obnovy konania v každej veci na ktorú má dopad nález ústavného súdu, bez skúmania a posúdenia či trest uložený v pôvodnom konaní je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a. Prvostupňový súd sa pravdepodobne mylne a nesprávne domnieva, že skutočnosť, že § 41b zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, hoci odkazuje na postup podľa Trestného poriadku, núti súd nerešpektovať a neskúmať splnenie druhej podmienky uvedenej práve v § 394 Tr. por. Takým výkladom by bola súdu odňatá možnosť dispozičného rozhodovania a menila by zmysel, charakter i povahu samotnej obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku na formalistické povolenie obnovy konania bez zamyslenia sa na tým, či je resp. môže byť povolenie z hľadiska primeranosti trestu opodstatnené alebo nie.

Krajský súd dáva do pozornosti, že obnova konania, pokiaľ ide o výrok o treste, by mala slúžiť na nápravu trestu, ktorý sa javí byť neprimeraným v dôsledku použitia ústavným súdom zrušeného ustanovenia a nie na formálnu nápravu rozhodnutia ako takého v dôsledku použitia zrušeného ustanovenia Trestného zákona, pretože inak sa z mimoriadneho opravného prostriedku stane „povinné zrušovacie ustanovenie“. Osobitný charakter obnovy konania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, spočíva aj v tom, aby

stabilita, rozhodnutí, právna istota a nemeniteľnosť právoplatných rozhodnutí bola narušovaná len výnimočne, vtedy ak sú na to splnené všetky podmienky uvedené v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ teda v prejednávacom prípade bol uložený trest odňatia slobody za použitia predchádzajúcej asperačnej zásady na samom spodku trestnej sadzby trestu odňatia (5 rokov) a z obsahu vecí vyplýva, že súd neukladal takú výmeru trestu odňatia slobody len preto, pretože nemal inej možnosti, nie je na mieste povolenie obnovy konania v prospech odsúdeného tak, ako rozhodol prvostupňový súd. Z trestnej veci, proti ktorej smeroval návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, nevyplýva žiadna taká skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že by nebola rešpektovaná požiadavka primeranosti trestu k súbehu trestných činov, spáchaných jeho osobou, akcentujúc zároveň otázku spravodlivého potrestania páchatel'a na základe zákona (§ 1Tr. por.) za súčasného prihliadnutia § 34 ods. 4 Tr. zák., ako na to poukazuje Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku sp. zn. 4To/103/2012 zo dňa 04. 10. 2012. Samotná skutočnosť použitia zákonného ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. veta za bodkočiarkou tak sama o sebe nemôže odôvodňovať automatické povolenie obnovy konania s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 106/2011 z 28.11.2012. Je tomu tak preto, pretože v konaní o obnove sa nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje sa výlučne otázka, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie o vine a treste. Súd teda nemôže bez ďalšieho prevziať nové skutočnosti či dôkazy, bez toho aby ich hodnotili vo vzťahu k skutočnostiam a dôkazom, z ktorých vzišlo pôvodné skutkové zistenie. Nie každá nová skutočnosť či dôkaz sú tak spôsobilé vyvolať následky predvídané v § 394 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd v Bratislave, preskúmaním obsahu predloženého spisového materiálu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/38/2011 a spisového materiálu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 5Nt/3/2013 a zistil, že nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28.11.2012 je novou skutočnosťou v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. (splnená prvá podmienka). Na povolenie obnovy konania je však potrebné zistiť či v dôsledku straty účinnosti § 41 ods. 2 Tr. zák. prvá veta, časť za bodkočiarkou pôvodne uložený trest je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu je v zrejmom rozpore s účelom trestu (druhá podmienka). Splnenie tejto druhej podmienky zistené sťažnostným súdom však nebolo. Ako je už spomenuté vyššie, pôvodne bol ukladaný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov pri trestnej sadzbe 5 rokov až 8 rokov, ktorá trestná sadzba je po predmetnom náleze ústavného súdu 2 roky až 8 rokov. V svetle všetkých uvedených skutočností pôvodného konania a v kontexte nálezu ústavného súdu uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov spĺňa všetky kritériá kladené na individualizáciu trestu ako i s prihliadnutím na jednotlivé okolnosti prípadu a pomery páchatel'a a jeho práva na spravodlivý trest. Ak teda nebola splnená aj druhá podmienka, súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne (§ 399 ods. 2 Tr. por.).

Nad rámec veci sťažnostný krajský súd uzatvára, že neuniklo jeho pozornosti, že písomné vyhotovenie napadnutého uznesenia nie je zhodné s obsahom uznesenia tak, ako bolo vyhlásené. V písomnom vyhotovení uznesenia je uvedené, že odsúdený A. N. sa narodil v N. E., pričom na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. 04. 2013 je uvedené, že tento sa narodil v N. M.. Obdobne je tomu i v názve adresy trvalého pobytu odsúdeného. Vo výrokovej časti I. písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia je ďalej uvedené, že Krajský súd v Bratislave rozhodoval uznesením sp. zn. 4To/103/2012 dňa 04. 10. 2012. V skutočnosti však Krajský súd v Bratislave rozhodoval rozsudkom sp. zn. 4To/103/2012 dňa 04. 10. 2012. V zápisnici o verejnom zasadnutí zo dňa 10. 04. 2013 je však forma rozhodnutia krajského súdu uvedená správne, rozsudok. Uvedené zrejme nesprávnosti, resp. písárske chyby sú však v tomto štádiu konania celkom bez právneho významu, keďže napadnuté uznesenie bolo zrušené v celom rozsahu a preto Krajský súd v Bratislave nepovažuje za potrebné nariadiť vykonanie opravy v zmysle § 174 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 182 Tr. por.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti Krajský súd v Bratislave postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu a nezostalo iné, len v zmysle § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného Roberta Dobeša na povolenie obnovy konania ako nedôvodný zamietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.